

VASS ÉVA VERSEI

1.

OLLÓ

mennyit rövidíteni a versen
második személyű igéiden

itt állsz
hogy pontosan
alakodhoz szabjam

gyökérben nő a fa titokban

nő-e a haj a vers

2.

A HOSSZÚ VERSEK IDEJE

naponta körüljárni indáikat
mint a kertész
aztán az öntözés
az időjárás viszontagságai

papírodon
eső vagy aszály készül-e

3.

visszafojtott mozdulat ahogyan
asztalodhoz ülsz
mindennapos félórás meditáció
indul a görcs
torkodon fölfelé
bűvös kör ajkad körül
boszorkányóra ideje

a szó retteg hogy kimondod
négy folyó partjai közt
csattan az öklöd
a szem szelektáló erőfeszítései

ablakkereteid jól megválogatod
hozzá az égtájakat is
szavaid szabályosan ágyba helyezed
olvad a jég —
a napok kemény lerakódásai
cseppek csúsznak le ablakodhoz
hiányok torlaszai feszítik álmaid
ismert zöreje —
arcod csúszik a párnán
nem tudni hol
a koordináta melyik pontján
szólal meg újra a hang

a versek nyoma hátgerinceden
kitapintható s érzékelhető
Pilinszky vigaszbeszéde (anno 1980. június)
Nemes Nagy vigasz-versei („Mesterségem, te gyönyörű...”)
az út melyen a kövek kimozogtak
eltévelyítő s járható

a két szegély összeforrt mögötted
kijelölt pályák
mások-megálmodta jövőd csápjai
hogy visszatérsz kaktuszaidhoz
mind hihetőbb és vigasztalóbb

gondolataid rángása ez
 lelkiismereted felújuló lüktetése
 versrácok vonala homlokodon

a szóanyag asztalodon
 faragatlanul
 keményen magába-gubózva
 (a selyemhernyók lepkéi kirepültek
 a terméketlen gubók sorsa
 mint Spártában a gyermek —
 a nem-életrevaló)

a teremtés új láncolata

most már igéket is
 állítmányt az alanyok mögé
 újra szorul a vaskapocs
 versek magmája pupillád köre
 megfeszül
 alaktalanodik
 most már rövid szavakat is
 csuklód is mind érzékenyebb
 megbénít a hideg okoskodás
 reuma-hírnök bölcselkedés
 most már forróbb szavakat is

visszatérő városok hol
 xy-nal jártál
 tökéletes megvilágításban a táj
 asztalodról rálátsz bámmikor
 a drótokon túltáplált fecskék
 felnéztél olykor fehér hasukra
 a súly mellyel a drótokat
 a súly mellyel álmod terhelik

ugrani s úszni
 elvetni magad
 bőrröd mint a páncél

állig begombolt testhezálló ing